

[Erling Dinesen.]

Ud over det, jeg her har nævnt, er der et par andre spørgsmål, jeg vil nævne. Min opfattelse er nemlig den, at alle lønmodtagere på det private arbejdsmarked burde være sikret ganske den samme sociale beskyttelse, som funktionærerne er sikret, og som tjenestemændene er sikret i højere grad. Det har jeg i øvrigt gjort opmærksom på i fremsættelsestalen til vort forslag. Jeg mener, at det, vi må tilstræbe, er, at virkelig social lighed opnås på arbejdsmarkedet. Spørgsmålet er blot, på hvilken måde vi opnår denne lighed og denne ligestilling. Stillingen er jo den, at for de fleste lønmodtagere er der tradition for, at opsigelsesregler, søgnehelligdagsbetaling m. v. klares overenskomstmæssigt. Ja, også den gældende sygelønsordning og reglerne om beskyttelse mod usaglige opsigelser har jo været forhandlingsspørgsmål og ikke lovgivningsproblemer. Hertil kunne føjes, at i fagbevægelsens mangeårige indsats for at sikre medlemmerne større social tryghed tror jeg også det har spillet en rolle, at man har kunnet henvise til de sociale vilkår, som var gældende på andre områder, f. eks. altså på funktionær- og tjenestemandsområdet. Alligevel synes jeg, det er vigtigt at overveje, om vi ikke bør stræbe henimod en fælles lønmodtagerbeskyttelseslovgivning for hele det private arbejdsmarked.

Jeg er helt klar over, at det er ikke så ligt til en sag, fordi vilkårene for de enkelte grupper af lønmodtagere er vidt forskellige. Mange ønsker formentlig ikke selv den stærkere binding til en bestemt arbejdsplads, som funktionærlovsvilkår vil medføre, eller som man tror de vil medføre. Men social lighed må i alle tilfælde være målsætningen, og jeg vil gerne sige, at vi er i socialdemokratiet indstillet på at tage dette spørgsmål op til nærmere undersøgelse og overvejelse.

Som jeg allerede har antydnet det, havde jeg regnet med, at vort forslag sammen med arbejdsministerens havde fået en meget nem, en meget hurtig gang igennem folketinget. Nu har arbejdsministeren givet udtryk for forhandlingsvilje, og den må vi jo håbe holder også i de tre partier. Baggrunden for mine forventninger var de meget positive udtalelser, som regeringspartiernes funktionærordførere har fremsat, jeg havde nær sagt både i tide og utide. Nu ser det

altså ikke ud til, at det går så let som ventet, medmindre regeringspartierne kommer på andre og bedre tanker under arbejdet med lovrevisionen her i folketinget. Det vil jeg trods alt udtale håbet om vil ske. Selv om vi ikke har de bedste erfaringer, håber jeg alligevel, at det vil lykkes på dette vigtige felt at opnå enighed om en lovgivning, som betyder en væsentlig udvidelse af beskyttelsen for de 500.000 kvinder og mænd, som i dag er omfattet af funktionærloven. Om 6, 7, 8 år vil der være 700.000-800.000 alene i kraft af den tekniske udvikling, vi gennemlever.

Simonsen: Indledningsvis vil jeg gerne takke hr. Erling Dinesen for de mange citater, der er kommet frem. Jeg kan forstå, at de har ærgret hr. Erling Dinesen en hel del, og jeg vil starte med at sige, at der er ikke grund til for så vidt at nære nogen bekymring. Jeg skal komme ind på kommentarerne i relation til de enkelte punkter i de to lovforslag, men jeg forstår, at vi har været særdeles gode inspirationskilder for hr. Erling Dinesen, der har samlet småt som stort sammen. Og lad mig bare føje dette ene til, at nu er det ikke altid lovforslagets længde, som er udtryk for det væsentlige i indholdet.

Udgangspunktet for den revision af funktionærloven, som regeringen har foreslået, må først og fremmest ses som et forsøg på at løse nogle af problemerne omkring de ældre funktionærer. Ved funktionærlovsrevisionen for ca. 6 år siden fandt der en væsentlig ajourføring sted af de tryghedsmæssige goder, men der var nogle problemstillinger, der dengang blev overladt til et udvalg, som hr. Erling Dinesen nedsatte, et udvalg, der først for 2½ år siden kom med en, må man vel nok sige, ret mager betænkning, der ikke lagde nogen løsninger af betydning frem.

Det er derfor først og fremmest udviklingen på funktionærområdet i praksis gennem de senere år, som motiverer den lovgivning, der her er tale om.

Mange stiller i debatten om funktionærernes forhold spørgsmålet om det rimelige i isoleret at forbedre forholdet for en enkelt lønmodtagergruppe. Hertil må jeg for det første sige, at vi er tilhængere af, at de flest mulige lønmodtagere opnår funktionærlovens beskyttelse, og vi må da heldigvis også konstatere, at der alene gennem den tekni-